

1

De wind waaide. De woefs vlogen. De zon zakte langs de hemel. Hoog op een rots aan de zuidkant van de Schoenberg zat een meisje met blauw haar. Het puntje van haar tong stak uit haar mond.

Hilda had altijd het puntje van de tong uit haar mond als ze tekende. Dan kon ze zich beter concentreren. Haar potlood danste over de bladzijden: ze tekende de bossen en vlakten, de

watervallen en rivieren, de besneeuwde bergtoppen en het weelderig groene dal. Het was belangrijk voor avonturiers om goede landkaarten te maken, en Hilda nam haar taak als avonturier heel serieus.

Als ze een berg af had, keek ze goed waar hij op leek en gaf ze hem een naam. Met haar mooiste letters schreef ze Bekerberg, Lampberg, Maanberg, Keverberg, Flesberg en Bolmutsberg. Het werd een prachtige landkaart, al zei ze het zelf. En ze moest het wel zelf zeggen, want er was in velden en wegen niemand te zien – als je Twijg tenminste niet meetelde, en hij kon niet praten.

Twijg was een voshertje, een schattige, dappere, witte pluizenbol die vaak met Hilda meeding op avontuur.

Midden op de vlakte onder hen stond een enorm rotsblok. Hilda tuurde ernaar, met haar hand boven haar ogen tegen de schuin invallende zonnestralen. Het gekst aan het rotsblok was het lange, puntige stuk steen dat er zomaar uitstak. Als het handvat

van een koekenpan, vond ze. Of een lange neus in een lelijk gezicht.

De rillingen liepen haar over de rug. Ze deed haar avonturiersrugzak af en haalde er een boek uit: GROTEN EN HUN AKELIGE BEWONERS van Emile Gammelplassen. Ze bladerde naar het hoofdstuk over trollen.

Sommige trollen kunnen niet tegen zonlicht. Als zo'n trol in de zon komt, verandert hij in steen. Je ziet bijna geen verschil tussen een gewoon rotsblok en een trollenrots, maar hij heeft een soort gezicht – een lange puntige neus, bijvoorbeeld. Als de zon onder is, wordt hij weer een trol.

Hilda staarde naar de trollenrots. Ze had er nooit eerder een gezien en kon bijna niet geloven dat er zomaar eentje recht voor haar stond.

GROTTEN EN HUN AKELIGE BEWONERS

Reizigers moeten heel voorzichtig zijn in de buurt van een grote staande steen of een rotsblok, want het zou best eens een trollenrots kunnen zijn die op de zonsondergang wacht. Daar hoeft je niet van te schrikken, want de trol blijft van steen zolang het nog licht is. Omdat trollen niet tegen zonlicht kunnen, wonen ze op donkere plekken, zoals een grot of een tunnel. Het is niet nodig dat een avonturier die plekken vermijdt uit angst voor trollen, maar kijk wel heel goed uit en neem voorzorgsmaatregelen.

HOOFDSTUK 1

De meeste trollen bemoeien zich niet met mensen, of ze zijn net zo bang voor mensen als andersom. Maar er zijn ook soorten die dol zijn op mensenvlees en er heel lekkere maaltjes van willen maken. Zorg dus dat je in trollengebied altijd een bel bij je hebt, want iedereen weet dat álle trollen op de vlucht slaan voor het geluid van een bel.